

מיכתבים

רימיטרה לאינדיקאפולו והמקום שכוחהאל בו נערכה האזרה לחלליהרעש, וממנו נעדר פאפאנריאו מכיוון שהעריף סוף-שבוע של אהבים עם לאינדיקאפולו בים האגיא, הוא קאלאמטה. **אברהם מגריזו**, ראשון לציון

תודה לאו

על ייחודן של הנשים (רחל המרח"ת, 28.10.87).
בסיפור על הרווק שעשה חיל באמריקה והממתין עתה לכלה ישראלית במלון הילטון דיווחה המרחלת, כי הנ"ל "חיפש אישה בכל אמריקה ומצא דווקא המון נשים, בכל מיני צבעים, גדלים ומינים".
לתשומת לב המרחלת: נשים יש רק ממיין אחד ותודה לאל על כך. **אמרים בנרטי**, ירושלים

חשמל למען המוראל

על הסייע לאם במצוקה (דאלאס, בראשון-לציון, העולם הזה 28.10.87).
בהמשך לכתבה בעולם הזה פונים אלינו (אליי ואל בני בכורי, שוקי) אנשים ברחוב ברמת-השרון ושולפים את ארנקם למתן תרומה. רצונם הוא, ללא ספק, לעזור, אך לנו גורם

(המשך מעמוד 3)
סוויטוף רכש לנו. אני לא מדברת על המכונת השניה שהוא מכטיח לי ברגע שירוויח אותה במיפעל-הפיס. אני מדברת על עניין הרבה יותר פשוט — קוראים לעניין זה חיתולים. אצל בכורי עוד עמלתי בהרתחת החיתולים, תלייתם, איסופם וקיפולם. אצל כתי כבר נולד שירות-החיתולים-לבית (מביאים נקיים ולוקחים מלולככים), ולכבוד בך-הוקונים כבר המציאו את הטפנוקים.

זאת הקידמה שהצילה אותי.
אסתר בררשי, תל-אביב

סמל עם מסר

על מסרת בואה של צ'צ'ולינה ארצה (מישגל נסוג, העולם הזה 28.10.87).

ברצוני להביע את התרשמותי ודעתי על התופעה ששמה צ'צ'ולינה, שהציבור בארץ קיבל אותה כהתלהבות ובחמימות, בניגוד גמור לחבורת אימפוטנטים, שהתייחסו אליה רק כאל סמל-מין ותועבה.

כמי שלווה אותה בביקורה בארץ ושמע את דיעותיה המעמיקות והכנות, אני רוצה להעמיד דברים על דיוקם:

צ'צ'ולינה באה לביקור בארץ כדי להעביר מסר פוליטי ולהביע את דעותיה המגובשות על

קורא יקר,

ליים לאנשי יחד מסוימים, שצוינו בשמותיהם: עזר וייצמן, בנימין (פואד) בך-אליעזר ושלמה עמר. כדי להיבחר לכנסת, יצטרך טמיר לרוחק את רגלי אחד מהם. מן הסתם יהיה זה עמר.

● סביר להניח כי טמיר, איש בעל כישורים ביצועיים, לא ירצה להיות פרלמנטר סתם. אם הוא רוצה להיבחר לכנסת, יש לכך בוודאי כוונה מרחיקת-לכת: להתמנות כסגן-שר בממשלה שבה יהיה עזר וייצמן שר. (לפי חוקי ישראל, סגן-שר חייב להיות ח"כ, שלא כמו השר עצמו.) עד כה נשא בך-אליעזר את עיניו אל הכהונה הזאת. אם יהיה גם טמיר ח"כ, תהיה לו עדיפות על בך-אליעזר. כלומר, הוא ירוחק את בך-אליעזר מן המישור הפוטנציאלי.

בבורסה הפוליטית כל זה היה מובן מאליו, ועל כן גרמה ההכרזה של טמיר לסערה. עזר

מכל התפקידים של העולם הזה, שבהם ייחודי, יתכן כי התפקיד החשוב ביותר הוא שביי רת קיסרי-השקפה ופריצת גבול המוסכמות. מדי פעם מתעוררת האסליה כאילו תפקיד זה הפך מיותר. העיתונות התבגרה, הכל למרו מן העולם הזה, ועכשיו כבר אין איש מפתח להגיד את כל האמת.
ואז קורה מאורע המעורר רגשות עמוקים, ולי-פתע מסתבר כי העולם הזה נשאר. שוב ייחד בשטה.

כך היה, למשל, בשבוע הראשון של מילחמת-הלבנון, כאשר העולם הזה היה כלי-ההתיקשות היחיד בארץ שהעז לתקוף את יוזמת-המילחמה המשעה הראשונה, בעוד שאחרים התחבאו מאחורי הסיסמה "שקט, שקט, יורים".
כך היה אחרי הרצח של חוספי האוטובוס בקו

מאת אורלי אזולאייבין, כתבת ידיעות אחרונות, משבר חריף ביחסי השר עזר וייצמן ואיש-סודו, אברהם טמיר, סרץ אתמול, בעקבות הדעתו של טמיר כי הוא מתכוון לרוץ לכנסת הבאה.

הקטע ב, ידיעות אחרונות, בעיקבות הורעתי — היקר

הפרסומים האחרונים הנכירו את המיתות בין וייצמן לטמיר. ציוני כי על מי הסכם שוריינו עד למקום 40 ברשימת המערך לכנסת הבאה שלושה מקומות לשלושת חברי הכנסת של "יחר": עזר וייצמן, בנימין בך-אליעזר

הקטע ב, דבר

הפרסומים האחרונים — איפה?

אף שבשיחה למעריב אמר טמיר כי טרם החליט אם ירוץ למישור הפרלמנטרי, ושכל הפיזסומויות על כוונתו להתמודד נגד עמר אינם מדויקים, מטעמים מקורביו כי משיחותיהם עמו עולה שנחושה דעתו להיאבק על הצטרפותו לכנסת.

הקטע ב, מעריב

בשיחה למעריב בעיקבות מה?

וייצמן הגיב עליה מייד, כדי לשמור על שלום-הבית בקבוצתו, וגם אישים אחרים הגיבו. עורכי-התוכנית מוסף המוספים בטלוויזיה הלימודית הבינו את חשיבות העניין, והזמינו את טמיר לראיון, כדי שירחיב את הדיבור על הנשוא שהעלה במגנולוג שלו אצלנו. גם העיתונים האחרים טיפלו בנושא.

אולם היה הברל חשוב. בעוד שמוסף-המוספים הודיע בראש הראיון שלו שהוא בא בעיקבות השיחה של טמיר עם דפנה ברק בעולם הזה, התעלמו כל העיתונים האחרים ממקורה-הסערה. מעריב וידיעות אחרונות התעלמו שניהם מן המקור, ודיברו על "הצהרה שסמך אברהם טמיר" — מבלי לציין היכן ולפני מי. טמיר פירושנו נעלם, בלתי-נראה, והמקור אכן נשאר נעלם בעיתונים אלה — אף שמאות אלפים ראו את טמיר בטלוויזיה ושמעו מפיו שבתים על הראיון של העולם הזה ועל המראיינת.

קיוויתי כי מינהג פסול זה של העלמת מקורות וגניבת סקופים נעלם מן הנוף העיתונאי. נלחמנו בו כמשך שנים. אך מסתבר כי מינהגים פסולים אינם עוברים מן העולם בנקל.

א.א. א.א. א.א.

300, כאשר העולם הזה לכרו העז לפרסם את התצלום שחשף את הפרשה.

כך היה בשבוע שעבר. ר"ח ועדת-לנדוי על חקירות השב"כ פורסם בהרחבה. כל העיתונים ניגשו מייד לניתוח ה"ר"ח. היו שמתחו ביקורת על המלצת הוועדה שלא להעמיד לריון את חוקרי עיואת נפסו. דיברו על היבטים שונים, בעיקר אישיים. אך איש לא העז להגיד את העיקר: שר"ח זה בא להעניק היתר רישמי לשיטות עינויים כמדית-ישראל. העולם הזה הכתיר את הניתוח שלו, בשער הגליון האחרון, בארבע מילים פשוטות: "עינויים — כן, שקרים — לא" (וההצעה המקורית היתה: "מותר לענות, אסור לשקר" ניסוח זה נפסל, מפני שהמילה "לענות" היא בעלת שני מובנים שונים, ועל כן יכלה לטשטש את הכוונה).

הכותבת שלנו פרצה את הסכר. בעיקבותינו באו השבוע עשרות תגובות, שמתחו ביקורת על הוועדה בגלל גישה מעוותת זו. דעתנו הפכה כן-בדגדג רעת הציבור הנאור כולו.

אנחנו שמחים על כך. אנו רואים את תפקידנו כפריצת מחסומים. איננו רוצים בבלעדיות. להיג פך, אנחנו רוצים שדיברנו ייקלטו בכללי-תיקשורת רבים ככל האפשר.

מקור

טמיר

לדפנה ברק, הכתבת הנכירה שלנו, היה הישג מרשים נוסף. אברהם (אברהם) טמיר, אדם הממטט כריכוים על מעשיו הפוליטיים, אינו מרבר לעולם על ענייניו האישיים, העניק לה ראיון. במגנולוג שלו דיבר בהרחבה על ריג שותיו כאב חדש, על יחסיו עם אישים שונים ועל תוכניותיו הפוליטיות.

במהלך הדברים זרק פצצה. הוא אמר שהוא שוקל את הצגת מועמדותו לכנסת הבאה. מהקשר הרברים ברור כי אין זה עוד עניין של שיקול, אלא שלמעשה כבר החליט על כך. כך נאמר גם ככותרת, שבה הכתרת את המגנולוג החושפני. הרברים גרמו לסנסציה פוליטית. היו לכך שתי סיבות:

● לפי הסכם ההצטרפות של קבוצת יחד למילחנת העבודה, שוריינו שלושה מקומות ריא-

קורא עומד ויידה (בפיצריה) בניויד נסור לחבורת אימפוטנטים

הדבר רגש של השפלה (ושוקי, עקב כך, לא יכול להירדם בלילות).

מובן שבצורה זאת אנו מסרבים לקבל את התרומה וכתוצאה מכך החוב במכולת ממשיך לתפוח ואת זרם החשמל לבית עומדים לנתק. ניתוק החשמל יהווה מכה קשה מנשוא לשנינו ובעיקר לשוקי, כי החשיכה תוריד את המוראל אצלו למטה, ממה שהוא כבר ירוד עכשיו.

לכן בקשתי שהעולם הזה יפרסם מיספר החשבון לתרומות — מיספר 30396 בבנק אמריקאי-ישראלי, רמת-השרון.

שולמית גיבשטיין, רמת-השרון

אחוה ושלוש בנינו לבין שכנינו הערבים, מעל בימת הכנסת. לצערי, הבימה היחידה שניתן לה להופיע עליה היתה במועדוני-לילה, בהם הקהל לא בא כדי לשמוע, אלא כדי לראות.

איציק עומד, תל-אביב

סיכון מיקצועי

על מה שעלול לקרות לעיתונאית בשעת ראיון עם אה"ם (אורי — בלי תחתונים, העולם הזה 28.10.87).

לנסות להתעסק עם עיתונאית הבאה לראיון אותך זה סימן-היכר של גדולי-עולם. מי לא שמע מה מועמר קר'אפי ביקש לעשות לעיתונאית איטלקית מסויימת ומה יולי ברנרס, כהיותו קנצלר גרמניה, הציע לעיתונאיות שנלוו אליו במסע-בחירות.

או עכשיו מתגלה שגם אורי וזהר ניסה את מזלו.

מה לעשות. זה, כנראה, סיכון מיקצועי.

בורך ביישושן, כפר-סבא

אהבה יונית

על פרשת-האהבים של ראש ממשלת יוון (מתרורים, העולם הזה 28.10.87).

מה, שלצערי, לא דווח בקטע על פרשת-האהבים בין ראש ממשלת יוון הקשיש למנחת הטלוויזיה הצעירה, הם כל הצלילים היווניים המשגעים המתלווים לפרשה זאת: תוכנית הטלוויזיה שהגברת הצעירה הינחתה נקראה מיט'מיטו (תצייחצי) שמה המלא הוא

מדוע

לא מישקפיים

מדוע מיכתבים לרותי הוא אחד המדורים הוותיקים של העולם הזה. וגם במדור שראה אור בגיליון העולם הזה שהופיע השבוע לפני 25 שנים, פיזרה רותי של אותן שנים (שהיא כיום עיתונאית-צמרת בעיתון הנפוץ ביותר במדינה), כמינהג כל עורכות-המדור עד עכשיו היה, קטעים קלים ומבדרים, כהפסקת-ישימה בין הצעות-התקשורת, כדוגמת הקטע הבא:

ההסבר של צעירה חיפאית מדוע היא אינה מרכיבה מישקפיים, כשהיא יוצאת עם החבר שלה, נשמע הגיוני למדי. אני ניראית לו יותר טוב בלי מישקפיים וגם הוא — ליי"